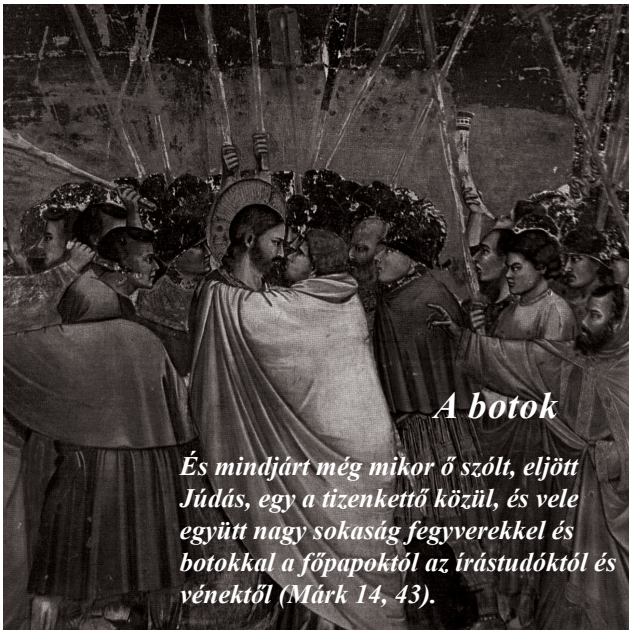

Minden kedves olvasónknak Urunktól gazdagon megáldott húsvéti ünnepeket kívánunk

A botok

És mindjárt még mikor ő szólt, eljött Júdás, egy a tízenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság fegyverekkel és botokkal a főpapoktól az írástudóktól és vénektől (Márk 14, 43).

Kétféle emberről van szó a szövegben. Egyesek fegyverrel jöttek – ők igazi katonák voltak. De velük jöttek a főpap összerelt szolgálói. Ők botot szorongattak a kezükben.

Megkérdeztem egyszer valakit: „Miféle botokról lehet itt szó?” Azt felelte: „Biztosan nyársakról.” De akkor miért nem ez áll a szövegben? Utánanéztem a görög Újtestamentumban, és ott azt olvasom: 'xylos'. Ez pedig fát jelent. Vastag fával vonultak fel tehát ezek a férfiak, husángokkal. Megrendítő. Isten elküldi egyszülött Fiát, mert úgy szerette a világot, az ember pedig husánggal támad erre az örök szerezetre. Kifordult szívek!

Különösnek tartom, hogy itt a „xylos” szó áll. Tovább kutatva felfedeztem, hogy a görög eredetiben ez két jelentős helyen fordul elő. Xylos élőfát is jelent, még pedig azt a fát, amiről a Paradicsomban Ádám és Éva Isten tilalma ellenére ettek. Mintha a szöveg itt azt akarná mondani: a bűnnek arról a fájáról hozták a husángokat. A bűnnek ettől a fájától az ember nem tud szabadulni. Ezzel támad Isten Fia ellen. Aztán még egyszer előjön a xylos kifejezés, ott cölöp, bitófa, kereszt a jelentése. Ilyen xylosra tűzte Mózes az érc kígyót. Mondhatnánk azt is: az emberek kereszttel jöttek. Meg akarták feszíteni? Azt hiszem mélyebb ennek az értelme. Ezek az emberek nem tudtak szabadulni a bűn rettenetes fájától. Szívük

azonban a másik fa, a kereszt után kiált, ahonnan szabadság, megváltás és békesség árad.

Gecsemánében két világ ütközik egymással. Ott a husángos emberek világa. És velük szemben – Jézus. A régi festők nagyon visszatartóan festették azokat a férfiakat, akik Jézust elfogták. Azt hiszem, a mi arcunkat kellett volna ábrázolniuk. Mert ez a mi világunk, az erőszak, a brutalitás világa. Katonakoromban az első világháború idején ez a felirat állt az ágyúinkon: „Ultima ratio regis”, a király végső eszköze. És itt vannak a modern husángok. Egyre nagyszerűbbek lesznek: rakéta, hidrogénbomba. Ilyen a világ Isten nélkül és Isten ellen.

De beszéljünk önmagunkról. Mi civilizált emberek vagyunk. Nem hordunk nyíltan husángot. Sokkal finomabban intézzük el a vitás ügyeket. Agyon tudjuk ütni gonosz pletykával, aki nem szimpatikus nekünk. Igen, a mi világunkat ábrázolják ezek a botos emberek. És velük szemben ott áll az Isten Fia.

El tudom képzelni, hogyan harsant fel a parancs azon az estén a főpap palotájában: „Ide mindenki!” És jöttek. Megkapták az utasítást: „Jézust kell elfogni. A helyzet veszélyes lehet. Sok a követője és nagy a hatalma fölöttük. Fegyverkeztek fel ahogy csak tudtok!” Összeszedtek hát minden botot, amit találtak, és elvonultak. Mikor azonban Jézus ott a Gecsemánében kinyújtotta a kezét, hogy megkötözzék, ezek az emberek valahogy kissé bugyutának érezhették magukat. A husángra egyáltalán nem volt szükség. Fölöslegesen hozták magukkal. Jézus kész volt meghalni.

Vagyis – ha Péterről lett volna szó, mégis használni kellett volna. Ő azonnal odacsapott a szablyával. De nem Péterről volt szó, hanem Jézusról. Nyugodtan eldobhatták a botokat.

Milyen világosan látszik ebben a jelenetben, hogy Jézus a „Békesség Fejedelme”! Annak nevezi Őt a Szentírás. És ilyenek ismerhetjük meg mi is. Ha egyszer visszajön, a béke csodálatos országát fogja felállítani. Amikor átadtam életemet az Úrnak, az Istennel való megbékélés volt az első tapasztalatom. Mert Jézus mindenért megfizetett, ami köztem és Isten között állt. „Békességünk büntetése rajta van...” (És 53,5)

Nem szeretnéd te is megtapasztalni ezt a békességet?

W. B.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Középpontban a keresztes

A megmentett ember szíve mások megmentésére törekszik. Ha evangélizációt kellett tartanom, szívesen kihasználtam a lehetőséget, hogy látogassak a környéken. Sokszor a testvérek is kértek, hogy keressem fel hitetlen rokonaikat, ismerőseiket. Így kért meg egy nőtestvér a Berni Felföldön, hogy látogassam meg idős nagybátyját.

„Kegyes az illető, de az igazi megváltást nem ismeri” – jellemezte az asszony az öregurat.

Útra keltem a missziói iskola egyik diákjával. Tipikus hegyi házba érkeztünk: apró ablakok, alacsony mennyezet, méghozzá annyira alacsony, hogy fel sem lehetett egyenesedni. A nagybácsit úgy kellett megkeresnünk, olyan sűrű füst terjengett a szobájában, mert erős dohányos volt. Az üzenetünk nem nagyon érdekelte, ahogy hamarosan észrevettük. Ez kis csalódást jelentett. Körülnéztem, és a falon lövész kitérítetéseket fedeztem fel.

„Aha – gondoltam –, jó lövésszel van dolgunk. Bizonyára büszke a kitérítetésekre. Megpróbálok innen elindulni, hogy kialakuljon a beszélgetés.” Ráműtöttem a különböző plakettekre. „Amint látom – mondtam –, itt két jó lövész találkozott össze.” Az öregember hirtelen megelevenedett, és beszédes lett.

„Ez az érem Churból való, az pedig ott Thunból” – magyarázta büszkén, és sorolta a kitérítetéseit. Végül megkérdezte, van-e különös módszerem, miután sikeres lövész vagyok.

„Igen. Minden reszketés ellenére célzok, és arra gondolok: csak a feketébe találni” – válaszoltam.

A nagybácsi legyintett. „Akkor maga nem jó lövész. Nem csak a feketét kell szem előtt tartani, hanem a közepében azt a kis keresztet. Ha azt nem találja el az ember, akkor oda a győzelem.”

„Pontosan erről van szó – hagytam helyben. – Mégis jó lövész vagyok. Megkerestem és megtaláltam a keresztet, vagyis a Golgota keresztjét. Jézus ott megfizetett a bűneimért, azok soha többé nem jönnek elő. A győzelem jelét a szívemben hordom, nevem beírva az Élet könyvébe.”

Most aztán elnyertem az öregúr teljes figyelmét. Elgondolkodva jegyezte meg: „Magának több találata volt, mint nekem.” Bátorítottuk, hogy foglalkozzék buzgóbban a kereszttel, minden idők legnagyobb győzelmének a jelével.

Szünidei tábor

A nyári táborokban mindig van valami szép élmény. A gyermekek figyelmes hallgatók, a részletek is érdeklik őket. Néha félbeszakítanak a gyermekórán: „Ezt a történetet a vasárnapi iskolában másképp hallottuk” – jegyzik meg.

Két 7 éves fiúcska jött hozzám egy napon.

„A gyülekezetben azt hallottuk, hogy a Biblia szerint ha a szülők hívők, akkor a gyermekek is szentek. Hány éves korig érvényes ez?” – tudakolták.

„Nincs megadva az életkor – magyaráztam –, de mivel ti már foglalkozni kezdtetek ezzel a gondolattal, számotokra nem érvényes többé, mert tudjátok, hogy a szívet át kell adni a Megváltónak.”

Más alkalommal megtért néhány leányka. A szomszéd táborban halálos baleset történt, és ez nagyon megrázta őket. Az erdőben játék közben hatan odajöttek hozzám. „Hogyan lehet megbékélni Istennel?” – kérdezték. A válasz fontosabb lett számukra, mint a játék. Miközben fontolgattam, hogy tudnám legjobban elmagyarázni, egy másik gyerek elszaladt mellöttünk. Néhány nappal azelőtt ez a kislány megírta a szüleinek, hogy békességet talált.

Odahívtam. „Nézd csak – mondtam –, itt vannak a pajtásaid, akik tudni szeretnék, hogyan lehet békességet találni. Elmagyaráznád nekik?” A kislány kicsit félénken rám nézett, aztán bátran beszélni kezdett: „Múlt télen megtértem. Azóta mindig kerestem a békességet. Arra gondoltam, a táborban biztos hallani fogok róla. Egy reggel így szóltam a Megváltóhoz: 'Ma feltétlenül békességet akarok találni.'”

Egyre bátorítottam magam: 'Lesz ma két gyermekóra. Nagyon figyelni fogok, bizonyára meghalok, hogyan találhatok békességet.' De nem történt semmi. Eljött az este, és nagyon csalódott voltam. Röviddel lámpaoltás előtt kinyitottam a Bibliámat, és azt olvastam Róma 8,1-ben: *Nincsen immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.* Megkérdeztem magamtól, hogy én Krisztusban vagyok-e. Végiggondoltam: hiszen megtértem és szívemet a Megváltónak adtam. Eszerint Krisztusban vagyok. S akkor mintha csengő csilingelt volna bennem: nincsen kárhozzátás, nincsen kárhozzátás! A Megváltónál minden rendben van.”

Beszéd közben teljesen lehullt róla a félénkség. Az evangélistáról is megfélemedezett. Ragyogó arccal rám nézett és hozzátette: „Ugye, ez elég?”

Igaza volt. Ennyi elég. János apostol is azt mondja: *Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, az Istentől született (1János 5,1).*

Minden oldalról

Az evangéliumot mindenütt hirdetni kell, ezért örültem, amikor egy számomra ismeretlen helyen kellett evangélizációt tartanom. Kemény tél volt, magasan állt a hó. Fiatal testvér várt az állomáson. Kissé feszülten ültem az autójában, mert minden képességét latba kellett vetnie, hogy le ne csússzon a jeges útról. Egy falucska végén meleg ruhát vettünk még magunkra, mert most gyalog kellett mennünk a magas hóban az erdő szélén álló házig, ahol az evangélizációt tartották.

„Ugyan ki fog ebben a méteres hóban az összejövetelre jönni?” – kételkedett szkeptikus értelmem.

Ahol azonban éhezik Isten szavát, ott a hó nem akadály. Én viszont erős kísértés alatt álltam. Ugyan mi keresnivalóm van ezen az elhagyatott helyen? Az egyik testvér Isten megőrző kegyelmét kérte azok számára, akik ilyen időben az összejövetelre fognak jönni, hogy az Igét hallgassák. Közben említette ezt az ígéretet: *Minden oldalról körülveszel engem, és fölöttem tartod kezed (Zsolt 139,5).*

Szívemem égette a kérdés: „Talán nem megfelelő helyen vagy, Arthur?” Ebben a pillanatban nagy kézben láttam magam, és még sok hely volt mellettem. A másik kezét fölöttem láttam. Erre ismét megbátorodtam. Pontosan a megfelelő helyen vagyok, és Isten keze vezet, Ő hordoz. Eltűnt a kétség, visszatért az öröm az üdvösség hirdetéséhez.

Az egyik délelőtt látogatni voltam. Amikor visszatértem vendéglátóimhoz, a háziasszonyt nagy fájdalmak között találtam. Képtelen volt a munkáját végezni, és elhívta a testvérét, hogy segítsen. Ebéd után felálltam, a szobámba akartam menni, de a háziasszony húga utamat állta.

„Nem szabad egyszerűen visszavonulnod. Hiszen látod, mennyire szenved a testvérem” – mondta.

„Mit vársz tőlem?” – kérdeztem.

„Te vagy az evangélista, neked kell tudnod” – felelte gondolkodás nélkül.

„Akkor cselekedjünk Jakab 5 szerint” – válaszoltam. Jakab javasolja, hogy imádkozzunk a betegért, és azt ígéri: *... a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt (Jakab 5,15).* Ezzel bátorítottam magam. Imádság közben belső kényszerítést éreztem, hogy parancsoljam meg a betegségeknek: Hagyja el a testvért! Értelmem azonban tiltakozott: „Ezt azért nem teheted!”

Követtem az értelem intését, és nem mertem parancsolni a betegségnek. Miután áment mondtam, egy hang így szólt bennem: „Isten ki akarta nyilatkoztatni magát, és te útját állad.”

Felálltunk a térdünkről, s én nagyon nyomorultnak éreztem magam.

Ekkor összeszedtem a bátorságomat, és hangosan azt parancsoltam: „Jézus nevében el kell tűnni a fájdalmaidnak!”

„Köszönöm” – mondta a nőtestvér egyszerűen, és bement a szobájába.

Másnap ismét havazott. Elhatároztam, hogy korábban jövök vissza a látogatásról, és utat lapátolok a hóban. Mire megérkeztem, ezt a munkát már valaki elvégezte. A háziasszonyt a konyha előtt találtam.

„Talán látogatód volt? Ki lapátolta el a havat?” – kérdeztem.

„Én voltam – felelte az asszony vidáman. – Tegnap este, mikor a fájdalmaknak parancsoltál, azok elhagytak és nem tértek vissza.”

Ezen a héten Isten irgalmát különös módon tapasztaltuk meg. Csodák történtek.

Egyhangú prédikáció?

Zürich környékén szolgáltam. Délután bibliaóra a jöttünk össze. Hallgatóink többnyire idős emberek voltak. A Kolossé levéllel foglalkoztunk. Nekem különösen értékes volt az 1. fejezet 21-22 verse. Ott ezt olvassuk: *Titeket is, akik hajdan elidegenültek és ellenségek voltatok gonosz cselekedeteitekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket maga elé.* Ezt a két verset minden bibliaórán ismételnem kellett. Nem akartam, de újra meg újra rajtakaptam magam, hogy idézem. A hét végén szégyelltem magam, hogy oly sokszor ugyanazt mondtam. Az utolsó bibliaóra után hallottam, hogy néhány idősebb nőtestvér beszélget egymással. „Ezen a héten végre úgy hallottuk az Igét, mint Schneider Hans idejében” – mondták ujjongva. „Így van – hagyta helyben a másik –, Schneider Hans is mindig ugyanazt mondta, és Isten munkálkodott rajta keresztül.”

A megjegyzést nem az én fülemnek szánták. Az asszonyok nem is vettek észre. Tudtukon kívül mégis megvigasztaltak. Pál jutott eszembe, aki így ír a filippibelieknek: *Továbbá szeretett atyámfiai: Örüljétek az Úrban! Ugyanazokat írni én néktek nem restellem, tinéktek pedig bátorságos (Fii 3,1).* Rájöttem, milyen helytelenül gondolkodtam, és megaláztam magam Isten előtt.

Afrikai példakép

Konfirmációs oktatást tartottam fiatal fiúknak. A tanítás során beszélünk a gyakorlati hívő életéről. Az 1. Korintusi levélben megálltunk a 11. fejezet 14. versénél, ahol ez áll: *Avagy maga a természet is nem arra tanít-e titeket, hogy ha a férfiú nagy haját visel, csúfsága az neki?... A fiúk, akik új életet kezdtek Jézussal, szívükre vették ezt az Igét.*

Felajánlottam, hogy levágom a hajukat, de hozzátettem, hogy csak önkénteseket kérek.

Előálltak néhányan, és egymásra néztek. Nemigen voltak meggyőződve a képességeimről, és előtte látni akarták, mit is gondoljanak erről a frizuráról.

Abban az évben egy afrikai fiú is részt vett a kurzuson. Ő jött oda elsőnek.

„Ha ilyen szép, göndör hajunk lenne – vélték a társai –, bizony nem vágatnánk le.”

„A fésű képtelen megbirkózni a hajammal – felelte afrikai barátunk. – Kívánnám, hogy mindnyájatoknak ilyen haja lenne, mint nekem. Tapasztaljátok csak, hogy cibálja a fésű a hajatokat, majd ti is levágnátok! S akkor az evangélistának nem kellene újra meg újra intenie benneteket, hanem helyette beszélhetne Isten dicsőségéről.”

Valóban, kemény munkát jelentett a sűrű, fekete haját levágni. De szívesen tettem, és örültem, hogy Isten ennek a fiatalnak ilyen szép gondolatokat adott.

Jézus a mi békességünk

A. testvér felkeresett, hogy elpanaszolja a problémáját. Az ellenség meg akarta ingatni hitében, és kétségeket támasztott benne. Valóban hisz, vagy mindent csak beképzelt? Elhiheti a bűnei bocsánatát? Van békessége Istennel, vagy csupán áltatja magát?

„Úgy gondolom, békességem van Istennel; de szabad ezt igénybe vennem?” – kérdezte.

„Ismered a békesség bibliai meghatározását?” – kérdeztem vissza.

A testvér kissé meghökkent, aztán így szólt: „A békesség azt jelenti, hogy az ember bizonyos a bűnbocsánatban, vagy a leghatározottabban tudja, hogy neve be van írva az Élet könyvébe.”

„Nézzük meg az Írást!” – javasoltam, és elővettem a Bibliát. Efézus 2,14-et olvastuk: *Mert ő (Jézus Krisztus) a mi békességünk...*

„Ez azért bizonyosság, mert itt van megírva, nem pedig azért, mert te érzed” – magyaráztam. A testvér megértette.

Ettől a naptól kezdve egyetlen imájából sem hagyta ki a következő mondatot: „Drága menyeyi Atyám, köszönöm, hogy Jézus az én békességem!”

Volt még sok kísértése, de éveken keresztül megmaradt a hitben, és végül mint győztes ment át az örökkévalóságba.

Guisan generális

Amikor a 2. világháború egész Európán végigsöpört, országunkat Isten megőrizte mint a béke szigetét. Nekünk, svájciaknak, sok okunk volt a hálaadásra. A svájci hadseregben szolgáltak istenfélő tisztek, akik beosztottaikat imára szólították fel. Közülük egy volt Guisan generális. Egész népünk nagy tisztelettel tekintett erre a példamutató keresztény emberre. Egyedülálló határozatok embere volt. Amit jónak, helyesnek, főleg Isten akaratának ismert fel, azt keresztülvitte még tiszteinek ellenállása dacára is.

Saját népe védelmére a határt szinte mindenütt lezárta. Az export-import valójában megszűnt. Kicsi országunk autonóm önellátásra kényszerült. Minden lakost felszólítottak, hogy a legkisebb darabka földet is használják ki valamilyen vetemény termesztésére. Guisan generális jó példával járt elől. Villája körül a gyeptet felszántatta, és burgonyát ültetett.

Nemrég emlékezni kellett erre a derék generálisra. Valamelyik temetés alkalmával az egyik testvér felhívta figyelmemet egy tekintélyes sírkőre. Guisan generálisé volt. Neve alatt szép betűkkel ez állt: *Most azonban megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet (IKor.13,13).*

A „különleges” gyermek

Kórházban látogattam. Végighaladva a hosszú folyosón, találok egy hívő férfitestvérrel. Köszöntöttem, és észrevettem, hogy könnyes a szeme.

Letörtén közölte: „Isten egy fiúcskát ajándékozott nekünk, de éppen most mondta az orvos, hogy a kicsi fogyatékos (Down-kóros). Mi lesz ebből a gyermekből?”

Megrettentem. „Uram, mit tudok ennek az apának mondani vigasztalásul?” – kiáltottam fel a szívenben. „Ez a gyermek egyszer különös köteléket fog jelenteni, mely összetartja a családot” – bátorítottam a testvért.

„Az orvos ugyanezt mondta” – bólintott az apa.

Jean-Pierre hat testvére körében nőtt fel. Nagyon szerették. Telt az idő, és testvérei egymás után vettek részt a konfirmációs kurzuson. Jean-Pierre számára ez nem volt lehetséges. A beszédét nem lehetett érteni, soha nem tanult meg írni és olvasni. Mégis ott volt benne a vágy Isten áldása után. Ő is szeretett volna olyan szép bibliai mondást kapni, mint a testvérei, és vágyott rá, hogy konfirmálhasson. Ezt valahogy a szülei tudtára adta. Ők pedig a kérést hozzám továbbították. Örültem a különös gyermek érdeklődésének. Hiszen a mi Urunk Jézus mindig megkülönböztetett szeretettel fordult a gyermekek, szegények, hátrányt szenvedők felé.

„A következő kurzus befejezésére hozzátok el Jean-Pierre-t, hogy ő is kapjon egy bibliai verset, mint a többi konfirmandus” – mondtam a szülőknek.

Amikor felolvastam a neki választott Igét és a kezébe adtam, ragyogott az arca. Ritkán láttam ilyen örömet, bár a verset nem tudta elolvasni. *Az Úr az én pásztorom* – ez volt az Igéje. Próbáltam elmagyarázni, hogy a Megváltó neki is jó pásztor. Otthon a mondást kívánságára felakasztották a szobájában.

Néhány év múlva meglátogattam a családot. Jean-Pierre külsőleg fiatalember lett, de szellemileg gyermek volt, valószínűleg élete végéig az is marad. Amint beléptem, eltűnt. Szokatlannak éreztem, mert egyébként mindig örült, ha találkoztunk. Rövid idő múlva azonban felbukkant. Kezében tartotta a bibliai mondást, jelezve, hogy még mindig örül neki. Édesanyja lefordította a számomra érthetetlen szavakat.

Évek múlva a testvérek saját családot alapítottak és elköltöztek, az édesapa rákban megbetegedett.

Mihelyt tudomást szereztem róla, meglátogattam.

„Amit Jean-Pierre születésekor mondtak nekünk, az beteljesedett – szólt az apa. – Ez a különös gyermek összekovácsolta a családukat. Ha a menyeyi Atya engem nemsokára magához vesz, feleségem nem marad egyedül. Jean-Pierre velem lesz.”

A próba alatt álló házaspár könnyes szemmel vallotta: „Szeretnénk egyetérteni Isten útjával és így szólni: Igen, Atyám.”

Arthur, halj meg!

Isten néha érdekes utakon vezeti gyermekeit, hogy helyreigazítsa őket. Egy időben kezdtem hibákat

látni különböző testvérekben. Nem értettem, hogy viselkedhet némelyik olyan módon velem szemben.

„Ez nem helyes!” – kiáltottam a szívemben.

Azonban különös módon egész boldogtalan lettem miatta. A dolog éjjel-nappal foglalkoztatott, s a teher minden nappal nehezebb lett. Ugyanilyen mértékben tűnt el az Úrban való örömöm.

Abban az időben részt vettem egy konferencián vasárnapi iskolai tanítók számára. A téma így szólt: Hegyek a Bibliában. Sok hegy került megtárgyalásra: Sinai, Nébó, Kármel, Mórija, Olajfák hegye, Golgota és mások. Egy-egy testvérnek aztán be kellett mutatnia, hogyan lehet oktatni ebben a témában a gyermekeket. Fél füllel hallgattam oda, mert közben is a testvérekkel való probléma foglalkoztatott. Úgy éreztem magam, mintha sűrű ködbe kerültem volna, szinte agyonnyomtak a súlyos gondolatok.

Ezt a sűrű homályt hirtelen áthasította a szónok hangja: „Halljátok, mit parancsolt Isten Mózesnek?”

Felriadtam a gondolataimból. Teljes érdeklődéssel figyeltem. Az előadó hangosan kiáltotta: „Mózes, menj fel a hegyre, és halj meg!”

Úgy ért az Ige, mint villámcsapás. Rám vonatkozott. Arthur, halj meg! Ez a megoldás. Halálon át vezet az út a győzelemre. Az önös életnek, saját véleménynek meg kell halnia. Szívemben felhangzott: *Igen, Atyám.* És máris kész volt a győzelem. Tudtam megbocsátani. A közösség a testvérekkel helyreállt.

Újra megtapasztaltam, hogy „*az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait*” (Zsid 4,12).

Meggyökerezve

Azért amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén Őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással (Kolossé 2,6-7).

Ez az Ige egy élményen keresztül mélyen belém vésődött. A kertészetben vettem egy kis vörösfenyőt. Az autóülésre állítva a csemete még az autó tetejéig sem ért. Otthon jó földbe ültettem. Hűségesen gondoltam. Meg is hálálta pompás növekedéssel. Örültem a fácskának, gyakran megmértem, hány centit nőtt. Egy napon, már éjfél felé, kiszakítva és a földön fekvé találtam. Valaki, akinek különös kedve telt rombolásban, kitépte. Gondosan visszaültettem, és egész jól túlélte a támadást. Szépen növekedett tovább. Ma már hatalmas fa, lehet vagy öt méter magas, törzsének kerülete egy méter. Senkinek nem lenne ereje kitépni, mert jól meggyökerezett.

Példázat lett számomra az eset. Ahogy ez a fa beleyökerezett a talajba, úgy szabad és kell nekünk is Jézus Krisztusban hit által alapot venni, meggyökerezni és szilárdan megállni. (Folyt. köv.)

AZ UTOLSÓ TANÍTVÁNY

A legutolsó tanítvány volt, s micsoda tanítást kapott: keresztről nézte végig azt a mérhetetlen áldozatot!

Saját bűnéért megfeszítve nézte az érte szenvedőt... Majd megszakadt miatta szíve, ahogy felsírt az Úr előtt:

„Uram, emlékezzél meg rólam!”
– „Velem leszel” – mondotta Ő,
és az utolsó tanítványból
lett az első megérkező. *Füle Lajos*

Az Úristen hídja

Detelsék és Kückék a láptelep alapítása óta szomszédok voltak. A visszamaradt vizet levezető árok választotta el a birtokukat, de a rajta átfektetett tölgypalló mindig összekötötte őket.

A helyzet megváltozott. Eltűnt a palló. Kord Detels borotvaéles fejszéje felhasogatta. Ezzel megszakadt a szoros kapcsolat, ami jó és rossz napokban több mint száz éve tartott. A nyílegyenes, sötét mocsári árok most mély és széles választék a két tanya között. Partján a fehér nyírfák mint ellenséges előőrsek néznek szembe egymással.

Lüdje Kück és Kord Detels esküdt ellenségek lettek. Oka az öntözővíz joga feletti kritikus kérdés. Önkényes tettel és visszavágással kezdődött, dühös szavak röpködtek oda és vissza, s az ügy most már két éve bíróságon van. A két embernek zúg a feje, ha az óriási összegre gondolnak, amit a per eddig felémésztett, és a végét még nem lehet látni.

Ha a két család túl a falun a szomszédos földken dolgozik, véletlenül sem száll barátságos szó egyik oldalról a másikra. Még a családtagok sem beszélnek egymással, hogy okot ne adjanak a hallótávolságban levő másik félnek köztökösre. Némán, konokul végzik a keserves munkát. Ha Lütje Kück a tőzegégetésben előnyre tesz szert, Detels dühöng, ha meg neki sikerül a gabonáját jó időben betakarítania, a szomszédja mérgeződik. Sötét, elszánt kifejezés ül ki egyre jobban a két férfi arcára.

Békítési kísérletekben nem volt hiány. A barátságos öreg bíró, aki ismerte a maga mocsári népét, már az első tárgyaláson megegyezésre intett. A kérdés jogilag igen komplikált, mondta, egyik fél sem nyerne sokat. Lütje Kück azonban kijelentette: „Ragaszkodom az igazamhoz, még ha az egész tanyám rámegey is,” Kord Detels rákontrázott: „Én pedig ugyanígy gondolom.”

Jó szándékú barátok a szomszédokból szintén beavatkoztak. Az egész község szenvedett a felek engesztelhetlensége miatt, Bölcs falusi vének szerették volna a békét helyreállítani. Lütje Kück vállalt

rántott. „Mit érdekel engem a falu! Első vagyok én. Megleszek a nélkül a kelekótya fickó nélkül is.” Kord Detels sem hallgatta el a véleményét: „Még csak az kéne, hogy egy rühös kutya után fussak!”

A lelkész is előfogta csökönyös báránykáját, intette őket, hogy keresztény testvéri szívvel nézzenek egymásra. De mindkettőtől nagyjából ugyanazt a választ kapta: „Lelkész úr, az ügynek semmi köze a kereszténységhez. Ez jogi kérdés.”

Hiábavalónak bizonyult az összes elképzelhető kísérlet az ellenfelek kibékítésére. Mint ahogy két dühös kutya még jobban acsarkodik, minél inkább igyekszik valaki szétválasztani őket, úgy a két haragos is, minden rábeszélés dacára egyre inkább belekeseredve kitartott amellett, hogy egy lépést sem tesz a rendezés érdekében.

Kücek és Detelsék mégis újra jó barátok és hűséges szomszédok lettek. Amit már senki nem mert remélni, amire legkevésbé ők gondoltak, az egy napon valóság lett. Ismét híd vezet az elválasztó árkon át egyik oldalról a másikra, lehetővé téve az élénk, barátságos közlekedést a két part között.

Hogy a csudába eshetett meg ez?

Júliusi vasárnap volt. Már kora reggel nehéz, fojtó levegő telepedett a mocsárra, A nyolcvanéves Kück nagymama csontjaiban érezte, hogy nagy vihar lesz. „Gyerekeim, gyerekeim – nyögdécselte –, valami rossz van készülöben. Ne menjetek ma templomba!” Így hát mind otthon maradtak. Odaát a szomszédoktól sem merészkedett ki senki.

A hegy felől sűrű, fekete felhő közeledett. Szinte eltakarta a templomtornyot, ami máskor fényes csillogással tekint le a mocsárra. Amikor a lelkész odaát egy maroknyi ember előtt belefogott a prédikációjába, az Úristen is megkezdte a magáét a viharban, és az egész kiterjedt lápföldön nem akadt ház, ahol figyelmes hallgatója ne lett volna.

Kücek háznépe a nagymama szűk kamrácskájában szorong. A nyolcvanéves asszony összekuporodva ül karosszékében, ölében a Bibliával. Valahányszor a villám fakó fénye fellobban, szeme a huszadik zsolttárra téved, ahol különben csontos ujjai is nyugszik. A lábánál ülő csöppnyi lányka kötényét a szemére szorítja, és hüvelykujjával befogja a fülét, annyira fél. A felnőttek arcára is kiül a rettegés. Ezekbe a mélyen fekvő lápfalvakba gyakran lecsap a villám, és most, a nyár derekán a szalmatető csontszáraz, a padláson meg ott a széna hét tehén számára. Milyen rettenetes volt, amikor hét évvel azelőtt lenn, a falu végén Gevert Däsenerék házába ütött a mennykő, a férfit a tornácon leterítette, és olyan iszonyú gyorsasággal elharapózott a tűz köröskörül, hogy a többiek ott kellett hagyniuk a jószágot lángok martalékául, csak a pusztá életüket tudták megmenteni. Ezt a schwarzenborfiak nem felejtették el, így hát valahányszor csattog az égiháború, Gevert Däsenerre gondolnak, és eszükbe jut az Úristen.

Hála Istennek csendesül valamicskét. Két villám között már el lehet számolni kettőig, ha siet az ember, háromig is. Kück nagymama szobájában megkönnyebbülten felsóhajtanak, és a gyermek, kötényét az egyik szeméről óvatosan felemelve, nagymamájára pislog. „Nagymama, elmúlt?” És akkor hirtelen egy másodperc hosszúságú vakító fény, vele együtt még tovább tartó dörgés, robaj, recsegés, ropogás... a ház minden eresztékében reszket, a falról nagydarab vakolat hull hangos csattanással a földre. Valamennyien felugranak, és kikerekedett szemmel merednek a mennyezetre. Majd rémült tekintettel néznek egymásra. Legelőször a gazda tér magához. Felrántja az ajtót, és kirohan a tornácra. Fojtó kénzsong csap az orrába, a jószág dübörög az istállóban. A férfi felrohan a padláslépcsőn, felkészülve rá, hogy lángok fogadják. De nem, a padlást a magasan felhalmozott szénával derengő homályban találja, mint máskor. Akkor biztosan a csürt érte! Ugyanilyen gyorsan száguld le a lépcsőn, ki a szabadba. Azonban a szomszéd épület is sértetlen. – Hanem ott! Jó tíz lépésre a házatól, az árok szomszéd felőli oldalán álló vastag tölgyfába ütött a villám. Hosszában kétéhasította. Egyik fele még egyenesen áll, a másik a földre zuhant. Lütje Kück egész testében remeg, kifulladásra odalép, hogy a rombolás művét közelről szemügyre vegye. Ebben a pillanatban ér oda Kord Detels. Ő is megjárta már a padlást, berontott a csürrébe, aztán látta, hogy a csapás az ő tölgyfáját érte.

Most ott állnak a szomszédok a két parton egymással szemben. Köztük, az árkon átzuhanva, hasított oldalával felfelé fekszik a hatalmas tölgy fele. Lütje Kück megszólal olyan hangon, amiben benne vibrál az utolsó percek rémülete. „Ez aztán óriási csapás volt.” – „Igen, ez bizony óriási volt” – feleli ugyanilyen tónusban Kord Detels. Aztán hallgatnak. Hiszen mérges ellenségek, akik a törvényszéket kivéve nem szólnak egymáshoz. Viszont erről pillanatnyilag megfeledkeztek. Mintha most mindegyik azon igyekezne, hogy a másik szeméből olvasson ki valamit. Tekintetük aztán visszavándorol a villám kegyetlen művére. Végül Kord Detels beszélni kezd megfontoltan, kicsit akadozva, ahogy szokott, és kezével felmutat az elvonuló felhőkre. „A mi Urunk, Istenünk... utat épített nekünk... pontosan azon a helyen, ahol mi... ahol én a másikat összevágтам...”

„Azt akarod ezzel mondani...” – szólal meg Lütje Kück tétovázva...

„Énmiattam tette – mondja Detels –, ezért nekem kell elsőnek átmennem rajta.” És nagy facipőjével máris bizakodva rálép az Úristen hídjára, ami biztonságosan átsegíti a másik partra. „Itt a kezem, Lütje – mondja –, akarsz-e ismét jó szomszéd lenni?”

„Persze, szeretnék – válaszol a másik –, az Úristen elég világosan megmutatta, hogy Ő sem akar más.” És megkönnyebbülve belecsap a szomszéd odanyújtott jobbjaiba.

„Ezt az Úristen hidját pedig – folytatja Kord Detels – itt hagyjuk, ahol fekszik. Valakit majd megkérünk, hogy gyalulja le, tegye rendbe... A földolog, ha az Úristen hidat készít szívtől szívig, hogy az ember gyereke kész legyen...”

„... a határozott szót kimondani” – fejezi be Lütje Kück határozottan, és még egyszer megragadja a szomszéd kezét.

A lép fölött, ahol a nehéz munkát békétlenségük miatt oly sokáig még nehezebbé tették, színpompás szívárvány íve feszül. Eszükbe jut talán az Írás szava a békesség jeléről, amit a Mindenható a felhőkbe helyezett gyermekei számára?

A Kück és Detels családot a híd közvetítésével ismét jó baráti viszony köti össze. Kutyának, macskának nem kell többé kerülőutat tennie, ha rokonait a szomszédban látogatni akarják. A gyerekek boldogan ugrándoznak rajta. Hiszen be kell pótolniuk a két év alatt nélkülözött közös játékokat. De legszívesebben Detelsék legényfia és Kückék eladó lánya jár át az Úristen hidján a másik oldalra.

A tömeg

Virágvasárnap pálmát lengetett.
Csütörtökön már öklében a bot,
és pénteken harsány „feszítsd meg”-et
üvöltve átokkal fogadkozott.

Kereszt tövéből mellét verdesve
oson haza félszben fogant búval,
de jó bor, báránysült várja este –
mit törődjön égháborúval?

Szombaton a tétlen, fojtó csendben
politika forgására készül,
hogy majd másnap – a szeme se’ rebben –
pénzért lett hírt fogadjon be végül.

Lelkem, téged mi hullám hintáztat?
Vész riaszt meg? Andalít madárdal?
Érvet, okot találsz akár százat...
Szemben úszol – vagy sodródsz az árral?

ITné

„Szomjúhozom!”

Nagypéntek délután vidám társaság ül a kocsmában a játékasztal mellett, melyen a megtöltött poharak állnak. Miközben az egyik szájához emeli a poharát, tekintete a szemközti falon függő órára esik. Éppen hármat mutat. A fiatalember gúnyosan megszólal: „Nekünk aztán jó dolgunk van! Itt üldögélhetünk és iszogathatunk, „annak” meg ott a kereszten szomjaznia kellett.” Aztán a poharat élvezettel fenéig üríti. „Bizony, annak ott a kereszten szomjaznia kellett” – ismétli néhány cimborája nevetve. De egyiknek szívébe szúr a mondat. Borzasztó félelem fogja el. „Annak ott a kereszten szomjaznia kellett” – vissz-

hangzik újra meg újra a fülében, és kiüzi a mulatóból. Hazamegy, bezárkózik kis kamrájába, és térdre borulva könyörögni kezd: „Úr jézus, te a kereszten függél és szomjaztál. Imádkoztál gyilkosaidért. A latrot is kegyelmedbe fogadtad. Ó, könyörülj meg rajtam is! Légy irgalmas hozzám, bocsásd meg a bűneimet!”

Attól a naptól kezdve más ember lett.

A senki-gyermekeinek atyja

A Barnardo nemzetség ősei törökök elől menekültek Spanyolországba, onnan az inkvizíció miatt Velencébe, végül Hamburgon át Dublinban kötöttek ki. Itt született Thomas John 1845. július 4-én. Eleinte gyengécske gyermek volt, megmaradásában a szülők nem egyszer kételkedtek. De aztán megerősödött, és Isten a nagy szeretet emberét formálta belőle. 17 éves korában élete hatalmas fordulatot vett; az akkor egész Írországon végigsöprő ébredés magával ragadta. Szíve betelt a hit bizonyosságával és az Úr országa iránti szenvedélyes buzgósággal. Hudson Taylor tanácsára orvosi tanulmányokba kezdett, hogy felkészüljön a misszióra. De lehetetlennek tartotta, hogy csupán a tanulmányaival kösse le idejét, Isten szántóföldjén való munkára érzett elhivatást, és erre – különösen ott, Londonban – bőséges alkalom kínálkozott. Prédikált az utcán, és összegyűjtötte a környékről az ún. „rongyosok iskolájába” az elvadult, magukra hagyott fiúkat, hogy oktassa és rendes élethez szoktassa őket. Éjszakai felderítő útjain hajléktalan gyerekek és kamaszok csapatait fedezte fel, akikkel egyetlen ember nem törődött. Szemben találta magát a feladattal, hogy segítsen rajtuk. Bár akkoriban senkit nem ismert, aki vállalkozásában tanácsolhatta vagy segíthette volna, Isten azonban megerősítette szándékában, és lépésről lépésre egyengette a megvalósulás útját.

A „rongyos iskola” gyermekeinek egyre növekvő száma elkerülhetlenné tette a feladatot, hogy többnek közülük állandó gondozást biztosítson. Az orvostanhallgató szorultságában az angol nyilvánossághoz fordult, és megkapta az eszközt, amivel Stepneyben, London legnyomorúságosabb munkásnegyedében néhány szobát berendezhetett fiúotthonnak. Ezzel megtörtént a döntés életfeladatát illetően. A kínai tervnek vissza kellett lépnie, Barnardo szíve a hazai gyermekeké lett.

A fiúotthon végül 450 növendéknek biztosított helyet, és a kápolnán, tornatermen, uszodán és könyvtáron kívül főleg műhelyek voltak benne. Berendezésük nem gazdasági megfontolásból fakadt, hanem annak felismeréséből, hogy „...ha egy fiú megszerzi az uralmat bizonyos ipari tevékenység felett, akkor bizonyos mértékig önmaga felett is uralmat nyer, tehát a műhely nemcsak ahhoz egyengeti az utat számára, hogy ügyes kétkezi munkás legyen, hanem ahhoz is, hogy derék ember váljon

belőle”. Valóban óriási dolog volt ezeket az elhanyagolt gyermekeket kiemelni a mocsárból, a testi pusztulástól megmenteni, és odáig eljuttatni, hogy engedelmessé válnak, dolgozzanak, rendezett életet éljenek. Barnardo ezzel még nem érte el a célját. Mint mondta: „Az az imádságom ezekért a gyermekekért, hogy ne csak a jelenre nézve tapasztaljanak megmentést, hanem jövő életüket illetően is, és ehhez nem ismerek jobb módszert, mint az oktatást, a nevelést és a példát, melyek mind arra irányulnak, hogy a szívet a megfeszített és feltámadott Megváltóval összekössék.”

„Egyetlen hajléktalan gyermeket sem utasítottunk el” – ez állt nagy betűkkel az otthon homlokzatán. Fájdalmas élmény vezette Barnardót ehhez az alapelvhez. Hideg téli napon félmeztelen, kiéhezett gyerek kérte a felvételét, akit ellátott ugyan élelemmel, de a felvételt egy héttel későbbre ígérte az otthon zsúfoltsága miatt. Hét nap múlva a fiút holtan találták az otthon közelében egy hordó mögött. Megfagyott és éhen halt. Attól az órától kezdve ez a parancs érvényesült: Először felvenni, azután vizsgálni, hogy jogos-e az igénye, valóban tehetetlen, elhagyott, és nincs senkije, akire jó lelkiismerettel rá lehetne bízni. Az ajtó állandóan nyitva állt, egy ágy mindig megvetve, és a lámpa mindig égett a kapu fölött. Barnardo azonban nem várta, hogy a hajléktalanok maguktól jöjjenek; felkutatta éjszakai búvóhelyükön, és az otthonba vitte őket. Fialat kora ellenére hamarosan a senki-gyerekei atyjának nevezték.

Ha egy fiút a nyomorból kiemelt, a lánytestvérét sem hagyhatta ott pusztulni; viszont mint agglégény – korának nézeteit ismerve – nem vállalkozhatott a lányok felvételére is. Többek között talán ez a körülmény ösztönözte arra, hogy megnősüljön.

Spurgeon, az evangélista bocsátotta rendelkezésre templomát, a „Tabernacle”-t az esküvő céljára. A hatalmas helyiség zsúfolásig megtelt. Míg a fiatal pár a tenger mellett időzött, barátai összegyűjtötték az alapot egy leányotthon számára. Barnardo igen hamar felismerte, hogy a nyomornegyedből kimenett lányokat nem szabad nagy létszámmal összezárnia, ha nem akarja, hogy a baj még nagyobb legyen. „Isten útja a nevelés számára a család – mondta. – A műmegoldás helyt kell adjon a természetesnek. „Kaszárnya” lányok esetében nem alkalmazható megoldás. Kis házakra van szükség, ahol egy anya különböző életkorú gyermekeinek seregével – pólyástól a felserdült lányig – otthonosan lakhat. 1876 nyarán nyílt meg Ilfordban a leányfalu, egyelőre tizenhárom házzal, és számuk a gomba módra szaporodó következőkkel együtt elérte a hatvanötöt.

Ilford lett Barnardo létesítményeinek a drágagyöngye, ami leginkább a szívéhez nőtt. Gyakran utazott ide pihenni. Szívesen ült a gyepen a nagy cédrus alatt, mely a telepet díszítette. Ott is helyezték örök nyugalomra.

Egy menhelynek mindig tudnia kell új növendékeket felvenni, mert a generációk váltják egymást. Ha egy ajtót szükséges mindenkor nyitva tartani a bemenet érdekében, úgy gondoskodni kell kimenetről is. Barnardónak soha nem okozott nehézséget fiainak, lányainak elhelyezése, de azt látta: „a túlnépesedés és a munkavállalók piacának zsúfoltsága okozza a nyomorúságot, amit a hajléktalanság jelent, melynek felszámolásáért városaink küzdenek. Minden legényember, akit az otthonomban elhelyezek, akinek munkát szerzek, végül szükségszerűen elveszi a helyet valakitől, akinek családot kell eltartania. Mi értelme volna akkor a leggyengébbet kiemelni a létküzdelemből, erőssé nevelni, ha utána újonnan nyert életerejével ismét visszataszítjuk a tömegbe? Azoknak a nyomora, akik nem kapnak segítséget, egyre nagyobb lenne.”

Ez a meggondolás vezette oda, hogy legjobb növendékeit, fiúkat és lányokat telepesnek küldjön ki Kanadába. Hatalmas farm szolgált támaszpontként a kivándorlóknak betegség, munkanélküliség esetére. Barnardo emberei hűségesen összetartottak; akinek már biztos talaj volt a lába alatt, önzetlenül segített az újonnan érkezőknek. Maga Barnardo négyszer fordult meg Kanadában, hogy a dolgoknak utánanézzon. Legszebb élménye mindig az volt, ha találkozott korábbi növendékeivel, akiket sokszor meg sem ismert, olyan előkelő emberek lettek.

Honnan jött a pénz a hatalmas munka felépítésére, bővítésére, üzemeltetésére, fenntartására? Visszatekintve Barnardo bizonyosságot tett róla, hogy Isten a szükségeset mindig megadta. Az út azonban ehhez az ismeretnek nem volt sima és elegendő, sok küzdelem, aggodás, imádság kísérte.

Barnardo szeretete töretlen maradt. Egyik saját gyermekének halálakor kapott részvétlélvélre a következőket válaszolta: „Magától értetődik, hogy ez a veszteség csak erősítette vágyamat, hogy a gyermekek mentését teljes komolysággal folytassam. Tudom, hogy isteni elhívás jelölte ki utamat, ezért nem merem a munkát abbahagyni. Az Úr segítségével tovább akarom végezni.”

A nyomor növekvő áradatával szembesülve emésztő türelmetlenség és elsodró szenvedély ragadta magával Barnardót, pedig szívproblémája figyelmeztette, hogy munkaideje hirtelen megszakadhat. Bizottságának tagjai bármennyire igyekeztek szelíd vagy erőszakos érveléssel a munka bővítését fékezni és kivenni Barnardo kezéből a gyeplőt, az ajtók nyitva maradtak és újak nyíltak. A mindig nyitott ajtó az ő szíve volt. 1905. szeptember 19-én halálküzdelem nélkül megszűnt a szenvedése. Sírján a bizonyágtétel hirdeti: „Ismerni és szeretni őt, egyet jelentett; vele dolgozni Krisztus Lelkének érintése volt.”

Emberi mércével mérve életéből Barnardo semmit nem nyert a maga számára. Mindvégig a munka hallatlan mértékét cipelte, és a szeretet munkájának

áldozta fel vagyonát, családi életét, kényelmét és egészségét. Azonban ő is sok szeretetet kapott, és hogy élete elnyerte a beteljesedést, azt szavai bizonyítják: „Ha még egy életem lenne, ugyanezt tenném, csak remélem, hogy több bölcsességgel és kevesebb hibával.”

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Április 1. péntek

Zsolt 77

„Nyomorúságom idején az Urat keresem...” (3)

Életünk jelentős részét a félelmek, aggodalmaskodások, szomorúságok, küzdelmek jellemzik. Ezek az időszakok azonban nemcsak esendőségünkről tanúskodnak, hanem fokozottabban lehetőséget teremtenek az Isten keresésére. Boldog, aki ezt felismerve nyereséggel éli át az ilyen az időket.

Április 2. szombat

Zsolt 91

„Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt...” (14)

A bátorító ígéret azoknak szól, akik „a felségesnek rejtekében” lakoznak. Isten általános mentő kegyelme mindenkit érint, de annak lesznek lelki haszonnal járó megtapasztalásai, aki minden nap az Úrral jár, és egész életét az Isten országa összefüggéseiben értelmezi.

Április 3. Böjt negyedik vasárnapja Ján 6,28-40

„Én vagyok az életnek ama kenyere...” (35)

Az ötezer férfi megvendéglése arra sarkallja a tömeget, hogy Jézust gondoskodó királlyá próbálják koronázni. Amikor Ő ezt elutasítja, világossá teszi, hogy az ember legnagyobb szüksége nem a mindennapi kenyér területén mutatkozik, hanem az Istennel való megbékélés, a folyamatos kapcsolat ügyében. Így lesz Ő maga nélkülözhetetlen, éltető eszközzé az Isten országát és nem a földi jólétet keresők számára.

Április 4. hétfő

Mát 5,3-12

„Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak.” (9)

Jézus egyedülálló szemlélete ebben a kérdésben is meggyőz bennünket: nem a konfliktuskerülők boldogok, vagy akiket mások szerencsésen békén hagynak, hanem azok, akiket nem hagy békén az ember és ember közötti viszály kérdése, a társadalmi megosztottság, akik nem sajnálják a fáradságot és vesződést, hogy a megegyezés, békés együttélés alapjait megteremtsék.

Április 5. kedd

Róm 6,1-11

„...ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egyggy lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk.” (5)

A bűn hozta be a világba a halált. Jézus halála jelzés arról, hogy az Ő földi életének megszakadásában is szerepet játszott a bűn, de hitünk szerint nem az övé,

hanem valamennyiünké. A testi élet utolsó aktusának, a halálnak drámájában teljes volt Jézus és a halandó ember közössége, de az apostol bizonyágtétele világgá kiáltja az örömhírt: a feltámadott Jézussal is azonosulhatunk, s miénk is lehet a feltámadás és az élet.

Április 6. szerda

Kol 2,12-15

„...titeket...megelevenített együtt övele, megbocsátván minden bűnötöket.” (13)

Az apostoli bizonyágtétel ez: a bűn miatt mindenkihez egyformán elérkező halálból csakis akkor van feltámadás, ha valamiképpen eltöröltetett a bűn. Ez pedig másként nem lehetséges, csak abban az esetben, ha az igaz Bíró feloldozást ad. Isten Igéje szerint ez megtörtént.

Április 7. csütörtök

Mát 23,8-12

„...aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (12)

A méltóságot Isten adja, és az nem nyugodhat máson, csak valóságos teljesítményen. Aki magának tartja fenn saját elismerésének a jogát, az hamarosan nevetségessé válik. Aki azonban nem erőszakolja ki mások megbecsülését, de kész szolgálni, azt előbb-utóbb elismerik. Ez a hívő ember sikereinek útja.

Április 8. péntek

Zsolt 37,1-13

„Szűnj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne!” (8)

Ki az közülünk, aki még soha nem vesztette el a fejét, nem ragadtatta magát indulatos kijelentésekre, és sosem bosszankodott emberi butaságon, rosszakaraton vagy önmaga tehetetlensége miatt? Indulatainkat Isten teremtette, de nekünk kell azokat kordában tartanunk. Nem várhatjuk tőle, hogy helyettünk vívja meg ezeket az érzelmi harcokat. Ne add meg magad rossz természetednek, küzdj ellene minden nap és minden konkrét pillanatban!

Április 9. szombat

Jób 1,18-22

„Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (21)

Jób a gyermekei feletti gyász pillanatában mondta ki ezeket az örökbecsű, hiteles szavakat. Kevesen gondolják végig, hogy Isten a saját teremtményeit bízza ránk mint szülőkre, hozzátartozókra. Nem tulajdonosok vagyunk, hanem boldog munkatársai az Örökkévalónak és gyermekeinknek is. A megbízást adó Isten azonban felül is vizsgálhatja ezt a döntését. Áldott legyen a neve, hogy eddig nem tette, áldott legyen akkor is, ha csupán eddig tartott a megbízás, és most visszaveszi magához azt, aki felett eddig osztozott velünk.

Április 10. Böjt ötödik vasárnapja Ján 2,13-22

„...kötélből ostort csinálván kiűzte mindnyájukat a templomból.” (15)

Jézus egyik legmeggrázóbb tette a jeruzsálemi templom megtisztítása. Valószínűleg egyetlen egyházi közösségben sem lenne népszerű a Megváltó, ha templomaink kiürítésén kezdene fáradozni. De csakugyan Isten imádatának helye az oly forrón szeretett, hagyományos szent hajlék, az Ő országa hirdettetik-e falai között?! És végül, ha testünk a Szentlélek temploma, valóban Jézus radikalizmusa kell hozzá, hogy ott rend legyen végre!?

Április 11. hétfő **1Tim 4,6-16**

„Gondot viselj magadról és a tudományról, maradj meg azokban, mert ezt cselekedvén mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.” (16)

Pált az evangélium szolgálatára hívta el az Úr, és erre kapott megbízást Timóteus is. Feladata tehát nem az volt, hogy újabb és újabb elméleteket gyártson, hanem abban a tudományban legyen állhatatos, amely által üdvösségre jutott, és amelyről elhitte, hogy arra az egész világnak szüksége van. Ezt a „tudományt” minden nap ápolnia és fejlesztenie kell Isten elhívott gyermekének, hogy megmaradhasson a jóban és hasznára lehessen a rábízottaknak.

Április 12. kedd **Róm 4,18-25**

„...teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.” (21)

Ábrahám nem az emberiség eddigi ismereteire épített, hanem nyitott volt új tapasztalat megszerzésére, hogy tudniillik az igazmondó Isten nemcsak olyasmint képes és hajlandó véghezvinni, ami eddig már megtörtént, hanem adhat egyszeri vagy adott eseménytől kezdve folyamatos új bizonyosságokat jóságáról. Miért is ingadoznál abban, hogy Isten jó, és életeddel célja van?

Április 13. szerda **2Móz 23,1-7**

„Hazug hírt ne hordj...” (1)

Figyelemztetés nélkül is természetes lenne, hogy az ember ne adjon tovább olyan értesülést, ami mások értékét csökkenti. Fokozottan igaz ez azokra a hírekre, melyeknek valóságát nem is volt módunk ellenőrizni. Hogy milyen teher hadakozni az effajta rosszindulattal, azt tapasztalatból is tudhatjuk. Éppen ezért szentül fogadjuk meg, hogy csak azokat a híreket terjesztjük, melyek embertársaink nagyszerűségéről, kivételes értékeiről szólnak.

Április 14. csütörtök **Jel 19,1-5**

„Dicsérjétek a mi Istenünket, mindnyájan ő szolgálói, akik féltitek őt, kicsinyek és nagyok.” (5)

Nem kötelességünkre int a prófétai szó, hanem csodálatos és örömteli tevékenységre buzdít: vegyük észre, hogy a rendíthetetlennek tűnő „Babilon” egy perccel sem áll meg tovább az Úr előtt, mint ameddig Ő épülésünk kedvéért akarja, s nemcsak a na-

gyok élük túl terhes uralmát, hanem bizony a kicsik is. Dicsérjük hát Istenünket mindnyájan!

Április 15. péntek **Ézs 55,9-13**

„... mint leszáll az eső, és... megöntözi a földet... így lesz az én beszédem...” (10.11)

Téved, aki azt gondolja, hogy Isten beszédének szorgalmas tanulmányozása elsősorban az ismeretszerzést szolgálja. Az Ige gondolatainknak, szellemünknek megtermékenyítője is, nélküle még a jó földbe vetett mag sem reménykedhet bő termésben.

Április 16. szombat **Zak 9,9-12**

„... uralkodik... a föld határáig.” (10)

A könyvtár glóbusza vagy egy világatlasz előtt elmélkedve elfogadjuk, hogy földünk a különböző érdekek határai által felszabdalt gömb. Ennek az országnak eddig, annak addig terjed az uralma, vannak kicsik, akik felett a nagyok gyakorolhatnak valamilyen fennhatóságot, megint mások szövetkeznek ellentétes irányú koalíciókkal szemben. Van azonban Valaki, akinek nem kell vízum vagy háttérvédelem. Nem korlátozzák őt nyelvi határok vagy természetes földrajzi akadályok, és neki tartozik hódolattal minden király, kiskirály, elnök, államfő. Mi is előtte hajtjuk meg a térdünket.

Április 17. Virágvasárnap **Fil 2,1-4**

„...alázatosan egymást különbnek tart(sátok)... magatoknál...” (3b)

Mindenben Urunk Jézus a minta. Tények, cselekedetek sokaságára lehetett volna büszke, joggal várhatta volna, hogy neki szolgáljanak; élete volt önmagában, mégsem önmagának élt, hanem azokért, akikért erre a világra jött. A kölcsön számár, melynek hátán hajdan e napon Jeruzsálembé érkezett, a szolgálatra és alázatra utalt. Urad azért jön hozzád, hogy szolgáljon neked. Urad téged is arra a méltóságra hív el, hogy alázatosan szolgálj embertársaidnak.

Április 18. hétfő **Róm 6,4-13**

„...meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (11)

Pál meggyőző tanítása szerint Krisztus halálában megtörtént mindnyájunk bűneinek kárhóztatása. Feltámadásában ugyanígy valamennyiünk örökéletre való megelevenedése is végbement. A hangsúly azon van, hogy mindez nem tőlünk – vagy bármitől és bárkitől függetlenül – hanem „a mi Urunk Jézus Krisztusban” vált lehetségessé.

Április 19. kedd **Mát 10,17-31**

„Ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik...” (28)

A testiesen gondolkodó embert, aki minden igyekezetével fizikai épségére, kényelmére koncentrálna, meghökkentik Jézus különös szavai. Az Úr arra fi-

gyelmezett, hogy énünkben nem a test és annak biológiai léte a mindent meghatározó rész, hanem az a „tartalom”, ami felett egyedül az Örökkévaló Isten rendelkezik. Kizárólag lelkünket kell(ene) féltünk, ha nem tudnánk, hogy azt nem fenyegeti, hanem megmenteni akarja megváltó Istenünk.

Április 20. szerda **Ján 13,4-17**
„...amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.” (15)

Örökre emlékeztető példa marad Jézus szolgálata az utolsó vacsora alkalmával, amikor az egymással hatalmi vitát folytató tanítványok lábát megmosta. Tetteben nemcsak arról adott mintát, hogy mit kell az Őt követő tanítványnak e világon elvégeznie, hanem hogy azt milyen lelkülettel szükséges gyakorolni. Természetes-e, hogy nincs olyan alacsony szolgálat, amit az Úrért kész ne volnál elvégezni?

Április 21. Nagycsütörtök **Jel 19,6-9**
„Boldogok..., akik a bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (9)

Az ember félve közelít ahhoz a kérdéshez, hogy mi következik a földi lét után. Egyrészt nyugtalanítja, hogy talán semmi, viszont azzal szemben is bizalmatlan, ami néha felködlik benne, hogy esetleg mégis meg kell jelennie a mindenség Ura előtt. Leszámolástól és elszámoltatástól tart, pedig az Örökkévaló Isten a Bárány menyegzőjét készíti elő, s mint tudjuk, hivatalosak és utóbb meghívottak számára ott egyaránt van elegendő hely.

Április 22. Nagypéntek **Ézs 53,1-12**
„...békességünknek büntetése rajta van...” (5)

Abban a világban, ahol inkább csak ideig-óráig tartó fegyverszüneteket ismerünk, az igazi béke felbecsülhetetlen értékkel bír. Az is biztos viszont, hogy a békességnek mindig megvannak a maga előzményei, és igenis meg kell fizetni az árát. A béke lezárja a békétlenség idejét, azonban az ellenségeskedés miatti veszteségekért, a káros következményekért valakinek vállalnia kell a felelősséget, és viselnie a helyreállítás minden gondját. Megváltó Urunk nagy kegyelme és irántunk való szeretete abban a nagyvonalúságban rejlik, amellyel a béke ügyének összes terhet magára vállalta.

Április 23. Nagyszombat **Ez 37,1-14**
„...kijozlak titeket...sírjaitokból...” (12)

A próféta száműzetésben él, elkeseredett, kiábrándult és reményvesztett népével. Függetlenül attól, hogy a fenti ígéret mikor fog bekövetkezni, neki a mindenkor jó szándékú, életet adó és őrző Istenről kell bizonyosságot tennie, akit nem állíthat meg idő, biológiai elmúlás, aki nem foglya az általa teremtett világ megkötöttségeinek. Ő üzeni azt, hogy a halál nem mindent zár le, s hogy terve van velünk „azután” is.

Április 24. Húsvét vasárnap **Zsolt 118,13-24**
„...nem adott át engem a halálnak.” (18)

Az ismeretlen énekköltő azt az állapotot, amit a teremtmény, a biológiai ember halálnak nevez, csupán „megostorozásnak” tartja. Kétségtelen, a testi halál jogos büntetés, de nem végérvényes és lezárt állapot, mert Isten kegyelmes, szerető mennyei Atya, aki az Úr Jézus kegyelméért semmiképpen sem kíván kiszolgáltatni bennünket „a halálnak”. Nem adott át a halálnak, hanem megtartott magának örökre...

Április 25. Húsvét hétfő **Zsolt 116**
„...megszabadítottad lelkemet a haláltól...” (8)

Húsvét másnapján is a tegnapi tanulságokat ismételjük. „A” halál igazi káros hatást a lélekre gyakorolhat. Helyzetéből adódóan erre is törekszik. Ezt a hatalmát a teremtmények közül senki nem semlegesítheti. A hívő ember igazi felismerése az, hogy a halál feletti döntő hatalom egyedül Isten kezében van, Ő a szabadító. Az Üdvözítő megjelenésében, az elmúlás és kárhozat feletti diadalában ezt a szándékát mutatta meg. Dicsőség neki!

Április 26. kedd **Mát 14,13-21**
„...mindnyájan ettek és meglegegedtek...” (20)

Mindnyájan éhesek voltak és a maguk erejéből nem tudtak változtatni a helyzeten. Elegendő enni való híján a tanítványok is tehetetlenek voltak. Az Úr maga azonban nem kényszerült tehetetlenül szemlélni a kritikus állapotot. Abból a kevésből, ami a tanítványok gyenge hite és képessége nyomán előkerült, nem csupán kivételes kevesek részesülhettek. Jézus kezében a jelentéktelennek tűnő kicsi kezdet is mindenki bőséges áldása lett. Ne becsüld alá, amid van, kínáld fel, és másokkal együtt téged is gazdaggá tesz.

Április 27. szerda **Ján 20,24-29**
„Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (29)

A valóságnak csupán kis hányada ragadható meg érzékszerveink segítségével. A látás hatalmas ajándék, mégsem teljes körű, sőt a tisztánlátáshoz nincs is feltétlenül szükség egészséges látószervre. A hit pedig nemcsak akkor lép működésbe, amikor a realitások tekintetében az ember a vakság állapotába került. Boldog, aki a mindenség Urával való találkozás, a halál feletti győzelem elfogadása dolgában nemcsak részleges benyomásokat közvetítő érzékszerveire bízta magát.

Április 28. csütörtök **Róm 14,1-13**
„... ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg.” (8)

A vigasztaló apostoli üzenet új értelmet ad életünknek és halálunknak egyaránt. Nem embereknek kell megfelelnünk, és nem az ijesztő üresség fog elnyelni minket, hanem miután az Úrnak végzett szolgálatot tettünk, hozzá térünk vissza győzelmesen.

Április 29. péntek

Zsolt 104

„... *betelt a föld a te gazdagsággal.*” (24)

Sok ember szemére hályogot von a mindennapi gond, az életükkel való elégedetlenség, az általános emberi borúlátás, pedig nyitott szemmel is végigjárhatjuk utunkat, és minden lépésnél ámulattal tölthet el az a végtelen gazdagság, mellyel Isten a világot az ember öröme, boldogsága érdekében megalkotta. Hálás, ujjongó szívvel akarjuk pályánkat befutni.

Április 30. szombat

Zsolt 141

„...*szemeim Uram Isten rajtad csüggnék; hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet!*” (8)

Néha olyasmit kérünk, ami természetes. Istennek nincs szándékában eloltani életünk szövétnekét. Mégis gyakran kétségek közt hányódunk, de lehet, hogy csupán ügyetlenül juttatjuk kifejezésre azt a hívő reménységünket, hogy az élet Ura nem feledkezett meg rólunk, megtart mindörökké. – ig –

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Megbékélés Háza templomban a Nagy Imre Társaság és gyülekezetünk tagjai közösen emlékeztek a roma gyilkosságok áldozataira február 20-án, vasárnap. Igét Donáth László evangélikus lelkész hirdette, zenével a Dzsentrío szolgált. A megemlékezés apropója az volt, hogy két évvel ezelőtt, 2009. február 23-án hajnalban Tatárszentgyörgyön kettős gyilkosság történt, melynek során egy 27 éves apa és öt éves kislánya életét veszítette. A 2008-2009-ben végrehajtott támadássorozatban hat roma származású ember halt meg. A súlyos veszteséget elszenvedett családtagok részt vettek az istentiszteleten. A perselypénzt az ő megsegítésükre fordította a békásmegyeri gyülekezet. Az alkalom közös ebéddel zárult.

*

A Wesley János Lelkészképző Főiskola pincekapolnájában február 26-án, szombaton rendezett jótékonysági hangversenyen Gál Gabi ének- és Soós Brigitta gitárművész szerepelt. Műsorukban John Dowland angol reneszánsz zeneszerző és lantművész darabjait adták elő. A hallgatóság megismerkedhetett az "air" műfajjal, Dowland legkiemelkedőbb szerzeményeinek műfajával. Az "air" lanttal kísért dal. Az est bevételét a művészek szegény sorsú diákjaink megsegítésére ajánlották föl. A műsort másnap délután a kispesti gyülekezetben megismételték

*

Örömöm sokasodjék a te örömedben, Hiányosságom váljék jósággá benned.” Weöres Sándor eme sorait választották mottónak a budapesti MÁV telepen, ahol március 4-én szintén jótékonysági rendezvénynek adott helyet Wesley iskolánk. A szervezők célja ebben az esetben is az volt, hogy miután egyre szűkül intézményeink támogatóinak köre, a tanári kar, diákok és barátok segítségével tegyenek szert pótlólagos bevételre. A belépőjegyekből, büféből több mint 40 ezer forint gyűlt össze. A békásmegyeri

gyülekezet ehhez körülbelül 50 ezer forintot adományozott, így az iskola kasszája közel 93 000 forinttal gyarapodott. Szerény összegnek tűnik, viszont ha tudjuk, hogy egy diákunk étkeztetése naponta körülbelül 1000 forintba kerül, akkor máris más jelentőséget nyer. Ezúton is köszönet a támogatóknak.

*

Egyházunk kávézót nyitott hajléktalanok számára a Józsefvárosban március elején. Az Öt Verébhez címzett vendéglátóhely csészekébe töltött, valódi preszszókávéval és alacsony árral várja a fedél nélküli klienseket. Célja mindezek mellé "emberi méltóságot is szervírozni", amit máshol nem kapnak meg az oda betérők. A kávézó a hét minden napján 8-tól 18 óráig tart nyitva. A "Fűtött Utca" nevű, mindenkit befogadó intézményünk szomszédságában kialakított helyiségnek azért is örülnek az oda járók, mert családtagjaikat, ismerőseiket ezentúl kulturált körülmények között fogadhatják. Az elnevezést az alapítók abból a bibliai mondatból vették, mely szerint Isten a két filléért megvásárolható öt verébről sem feledkezik meg, nemhogy az egyes emberről (Luk. ev. 12,6).

A nemében egyedülálló „Öt Veréb” megnyitása különösen érdekes momentum annak ismeretében, hogy egyre-másra születnek hajléktalanokat sújtó rendelkezések. Többek között 2011. január elsejétől Józsefvárosban tilos a guberálás. Tiltakozásul március 10-ére "közös guberálást" szervezett egy szociális munkásokból álló csoport. Az ok, hogy a rendelet leginkább azokat sújtja, akik újrahasznosítható hulladékot: papírt, üveget, palackokat keresnek. Ha rajtakapják őket, akár 50 ezer forintba is büntethetők.

TARTALOM

A botok	1
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Az utolsó tanítvány <i>vers Füle Lajos</i>	5
Az Úristen hídja	5
A tömeg <i>vers ITné</i>	7
„Szomjúhozom”	7
A senki gyermekeinek atyja	7
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.